

Σιδηροδρόμων τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ τρίτης διὰ τοὺς Μακεδονικοὺς καὶ Θρακικοὺς ἔδρευουσιν εἰς Θεσσαλονίκην. Διότι λέγει πρέπει νὰ ἀποφύγωμεν τὴν παντοδυναμίαν μίᾳς μόνον Ἐταιρίας χωρὶς τὸ πολυάριθμον τῶν Ἐταιριῶν νὰ δύναται νὰ φέρῃ ἐμπόδια εἰς τὰ κοινὰ ζητήματα καὶ τὸ ἐνιαίον τῶν σιδηροδρόμων, ἐξασφαλιζόμενα ὑπὸ τοῦ Κράτους. Φοβέται μεταξὺ ἄλλων στηριζόμενος ἐπὶ σχηματισθείσης πείρας ὅτι εἰς μοναδικὴν μεγάλην Ἐταιρίαν τὸ Κράτος δὲν θὰ δύναται νὰ ἐπιβάλῃ τὰ τιμολόγια, τοὺς κανονισμοὺς κτλ. Ἐπειτα ἡ μονοπωλία τῆς συγκοινωνίας θὰ παρημποδίζε τὴν ἐξεύρεσιν ἀναδόχου διὰ διακλάδωσιν τινα ἥτις θὰ μετοχέτευε μέρος τῆς κινήσεως ὡς ἡ γραμμὴ Λαρίσης, Κοζάνης, Σόροβιτις καὶ ἦν ἡ Ἐταιρία θὰ ἀπέφευγε νὰ κατασκευάσῃ.

Διὰ τοῦτο ὁ κ. Βουγιούκας συμφωνῶν εἰς τὸ ὅτι ἡ Κρατικὴ ἐκμετάλλευσίς ἀπέτυχε «οικτροτάτα» προτείνει τὴν ἄμεσον ἀπόδοσιν τοῦ ΣΠΑΠ εἰς τὴν Παλαιὰν Ἐταιρίαν, ἣτις εἶχε φανῆ ἀνταξία τοῦ προορισμοῦ τῆς διὰ τῆς τάξεως καὶ οἰκονομίας τῆς ἐκμεταλλεύσεώς τῆς. Ἀφ' ἑτέρου δὲ κατόπιν οἱ Μακεδονικοὶ θὰ ἐχωρίζοντο παραδιδόμενοι εἰς ἄλλην ἔταιρίαν, τέλος θὰ ἐδίδοτο εἰς τρίτην ὁ Πειραιῶς Παππουλλίου. Προσωρινῶς δὲ θὰ ἔμενον εἰς τὸ Κράτος περὶ τὰ 1300 χμ. ἀφαιρουμένον ἀμέσως τοῦ δικτύου τῆς Πελοποννήσου. Ὁ κ. Βουγιούκας δὲν εἰσέρχεται εἰς τὴν συζήτησιν τῶν βάσεων τοῦ καταρτισμοῦ τῶν νέων συμβάσεων.

Ἐν ἑτέρῳ ἀρθρῷ τῆς αὐτῆς Ἐφημερίδος ὁ κ. Μιχ. Αἰλιανός, συμφωνεῖ πρὸς τὸν κ. Μάτσαν καθ' ὅλα, πρὸς θεραπείαν δὲ τῶν κακῶς ἐχόντων προτείνει ἵνα οἱ ἐκ τοῦ ἐνδιαφερομένου κοινουῦ δυνάμενοι νὰ κρίνωσι συντρέξωσι τὸ ἔργον καὶ πρὸς τοῦτο τὰ ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος Βιομηχανικά καὶ ἔμπορικά Ἐπιμελητήρια θὰ ἠδύναντο νὰ ἐκφράσωσι εὐχάς.

Ποία θὰ εἶναι ἡ περαιτέρω ἐξελίξις τοῦ ζητήματος θὰ δεῖξωσι τὰ πράγματα, δυστυχῶς ὀλίγοι εἶναι οἱ ἐν Ἑλλάδι διατυπώσαντες γνώμην. ἐπὶ ζητήματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου συζητήσις αὐθεντικὴ καὶ πεφωτισμένη θὰ ἦτο λίαν ἀφελιμος. Φαίνεται δὲ ὅτι πρὸς τὸ παρὸν ἡ Κυβέρνησις τάσσεται πρὸς τὸ πρῶτον τοῦλάχιστον μέρος τῆς γνώμης τοῦ κ. Βουγιούκα διὰ τῆς ἀποδόσεως τοῦ δικτύου ΣΠΑΠ εἰς τὴν Ἐταιρίαν.

Θ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

Ο καταλογισμὸς τῶν μισθῶν μὴ ἀμέσως ἀποδίδοντος προσωπικοῦ ἐν τῇ βιομηχανίᾳ

Τὸ Iron Age τῆς 18ης Δεκεμβρίου 1919, δημοσιεύει τὰς ἀντιλήψεις τῶν ἀμερικανῶν ἀρχηγῶν τῆς βιομηχανίας ἐπὶ τοῦ ἀνω ζητήματος.

Οὕτω κατὰ τὴν προπολεμικῶς ἐπικρατήσασαν κρίσιν ἀπὸ τοῦ 1914 μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 1915 ἑκατοντάδες μηχανιστῶν τῆς Ἐταιρείας Οὐεστινγκάουζ ἔμειναν ἀνευ παραγωγικῆς ἐργασίας ἐπὶ πολλοὺς μῆνας.

Συνήθως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ πλεῖστον τῶν Ἐταιριῶν καταλογίζον τοὺς μισθοὺς τοῦ προσωπικοῦ εἰς λογαριασμὸν ἐκάστης εἰδικῆς ἐργασίας δι' ἣς εἶναι ἐπιφορτισμένον, ἀπαλλάσσεται τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ ἅμα τῷ πέρατι τῆς ἐργασίας. Ὁ γράφων τὴν μελέτην, ἀντιπρόεδρος τῆς ἀνω Ἐταιρείας, διαμαρτύρεται κατὰ τῆς συνηθείας ταύτης, καὶ ὑποδεικνύει τὴν ἀνάγκην νὰ ἐμπνευσθῇ εἰς τὸ πρόσωπικὸν συναίσθημα ἀσφαλείας καὶ ἀναφέρει τὸ παράδειγμα τῆς Ἐταιρείας ἣς προΐσταται ἥτις, χωρὶς σημειωτέον νὰ ἀποβλέπῃ οὐδόπως εἰς φιλανθρωπικὸν σκοπὸν ἐνέπνευσε εἰς τοὺς μηχανικοὺς αὐτῆς καὶ τὸ πλεῖστον τῶν ἐργατῶν τὴν ἐννοιαν ταύτην ἀσφαλείας, ἐξ ἣς ἀφελήθη τὰ μέγιστα ἅμα τῷ πέρατι τῆς κρίσεως.

Οὕτω ἅμα τῇ ἐπαναλήψει τῶν ἐργασιῶν τὰ στελέχη καὶ τὸ διατηρηθὲν ἐκ τεχνικῶν προσωπικῶν ἀνεγνώρισαν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἐταιρείας καὶ ἐπέδειξαν δραστηριότητα καὶ ἰκανότητα μὴ δελεαζόμεναι ὑπὸ ἀνωτέρων προσφορῶν.

Ἐὰν δὲν ὑπάρξει παραγωγικὴ ἐργασία πρὸς καταλογισμὸν τῆς δαπάνης τῶν ἀργούντων μηχανικῶν δέον κατὰ τὸν συγγραφεὰ νὰ ἐγγράφεται εἰς εἰδικὸν κεφάλαιον ἐξόδων ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ὀργάνωσις» πᾶσα δαπάνη τοιαύτης φύσεως διότι ὁ σχηματισμὸς μονίμου προσωπικοῦ ἔχοντος τὴν συναίσθησιν τῆς ἀσφαλείας πιστοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐν περιπτώσει ζητήσεως προσωπικοῦ δύναται νὰ στηριζέται ἡ Ἐταιρεία, ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν τῆς ὀργάνωσεως μίᾳς ἐπιχειρήσεως.